

ΜΑΡΙΑ ΤΖΙΡΙΤΑ

Συγγραφέας του μπεστ σέλερ *ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ*

Μάτια μου

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ε Π Π Η Ν Ι Κ Η Π Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Μάτια μου**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μαρία Τζιρίτα
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ντάνου Πιέζρου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχατά
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Μαρία Τζιρίτα, 2009
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Visual Photos
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2009

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2009, 6.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-453-508-8

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών χλωρίου και φιλικό προς το περιβάλλον.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο ανηγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε..
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΜΑΡΙΑ ΤΖΙΠΙΤΑ

Μάτια μου

*Αφιερωμένο
στην κυρία Ντίνα και στο Τολό μας.*

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Το βιβλίο που κρατάτε στα χέρια σας δεν είναι βασισμένο σε αληθινή ιστορία, όπως Το παιδί της αγάπης. Είναι, όμως, βασισμένο σε πραγματικά πρόσωπα και διαδραματίζεται σε πραγματικό και όχι φανταστικό τόπο.

Η ηρωίδα του, η Λένα, έζησε όντως στον τόπο αυτό και η πορεία της ζωής της ήταν παραπλήσια με αυτήν που έφτιαξα για χάρη της στο μύθο μου. Ο γιος της, ο Κωνσταντίνος—ο παιδικός μου φίλος Παναγιώτης Βέρρας—είναι ο άνθρωπος χάρη στον οποίο έγραψα αυτό το βιβλίο· αυτός μου το ενέπνευσε και ήταν πηγή πολλών πληροφοριών για τη ζωή και τον τρόπο σκέψης των τυφλών ανθρώπων. Όλα τα υπόλοιπα πρόσωπα είναι φανταστικά ή σχεδόν φανταστικά, στο βαθμό που ο μύθος μπλέκεται με την πραγματικότητα, οπότε η διαχωριστική γραμμή γίνεται πλέον δυσδιάκριτη.

Θέλω να ευχαριστήσω θερμά, εκτός από τον Παναγιώτη, τους φίλους μου Έμιλυ Βρεττού, η οποία μου δάνεισε την ιστορία της μητέρας της, για να γεννήσω τη δική μου Ελίσα, και τον Θοδωρή

Καραγιαννίδη, για τις πολύτιμες ναυτικές πληροφορίες που μου έδωσε, για να ταξιδέψω τον Λουκά.

Ένα μεγάλο ευχαριστώ μέσα απ' την καρδιά μου χρωστάω και στον άνθρωπό μου, το σύντροφο της ζωής μου, που στάθηκε δίπλα μου σ' αυτό το ταξίδι της έμπνευσης και μ' έκανε να βιώσω συναισθήματα πρωτόγνωρα και συναρπαστικά, τα οποία μοιράζομαι μαζί σας μέσα από τον έρωτα των ηρώων μου.

Πάνω απ' όλους, όμως, θέλω να ευχαριστήσω εσάς που κρατάτε στα χέρια σας αυτό το βιβλίο και με τιμάτε με την εμπιστοσύνη και την αγάπη σας. Ελπίζω η ιστορία της Λένας να μιλήσει στις καρδιές σας και να σας βοηθήσει να δείτε και μιαν άλλη πλευρά της ζωής: αυτήν που μπορεί να μη φωτίζεται από τον ήλιο αλλά δεν υστερεί καθόλου σε λάμψη.

Καλή ανάγνωση!

Η Λένα φόρεσε, με τη βοήθεια της μητέρας της, το καλό της φόρεμα και χτένισε τα μαύρα κοντοκουρεμένα μαλλιά της. Γι' άλλη μια φορά, ευχήθηκε να μπορούσε να δει το είδωλό της στον καθρέφτη αλλά, γι' άλλη μια φορά, αρκέστηκε να ρωτήσει τη μητέρα της: «Πώς είμαι;»

«Κούιλα, κούιλα!» της απάντησε εκείνη, όπως πάντα, άλλωστε. Αν δεν ήταν η αδελφή της η Κατίνα, η οποία δεν έκανε ευκαιρία να της υπενθυμίζει ότι είχε «τα μαύρα της τα χάλια», όπως χαρακτηριστικά έλεγε, η Λένα θα είχε πια πιστέψει ότι ήταν πραγματικά όμορφη.

Όμως δεν ένιωθε όμορφη. Ήξερε πως το σώμα της είχε ατέλειες. Ως προς αυτό δεν είχε αυταπάτες· έπιανε τη φουσκωτή κοιλιά και τους γεμάτους μηρούς της. Όταν ήταν πιο μικρή κι έβγαινε στη γειτονιά, όπου μαζεύονταν τα παιδιά, είχε ακούσει πολλές φορές να τη φωνάζουν «χοντρή». Είχε ακούσει επίσης να απορούν πώς ήταν δυνατόν να είναι

αδελφές με την Κατίνα, η οποία είχε αμέτρητες κατακτήσεις κι ήταν περιζήτητη. Όμως δεν την πτοούσαν τα περιπαιχτικά σχόλια· τα είχε συνηθίσει. Για τη Λένα, αυτό ήταν το λιγότερο που την πείραζε. Έτσι κι αλλιώς, έχοντας την ταμπέλα της «τυφλής του χωριού», ζούσε στο περιθώριο ήδη από τότε που θυμόταν τον εαυτό της.

Η Λένα δεν πήγε ποτέ σχολείο. Είχε ζήσει όλη της τη ζωή σε ένα χωριό της Αργολίδας, δέκα χιλιόμετρα από το Ναύπλιο. Εκεί γεννήθηκε το καλοκαίρι του 1935 και δεν έφυγε ποτέ έως τα δεκαοχτώ της. Μέχρι το Ναύπλιο ή το Άργος, πιο σπάνια, ήταν το μακρύτερο ταξίδι της. Οι γονείς της ήταν αγρότες – ούτε πλούσιοι ούτε φτωχοί. Στην ίδια και στη μικρότερη αδελφή της δεν έλειψε ποτέ τίποτε από τα βασικά αγαθά που είχαν ανάγκη τα παιδιά την εποχή εκείνη, αλλά σαφώς δεν υπήρχε η δυνατότητα να πάει η Λένα σε κάποιο ειδικό σχολείο για τυφλούς. Άλλωστε, το μόνο που υπήρχε στην Ελλάδα τότε, βρισκόταν στην Αθήνα, στην Καλλιθέα, οπότε ούτε λόγος να γίνεται.

Τον πατέρα της αμυδρά τον θυμόταν. Είχε σκοτωθεί στον πόλεμο του '40, κάπου στα σύνορα με την Αλβανία, αφήνοντας τη μάνα μόνη με δυο κόρες, πέντε και τριών ετών. Η κυρα-Σοφία πούλησε τότε κάτι κτήματα στη μαύρη αγορά και κατάφερε να μεγαλώσει τα παιδιά της χωρίς ιδιαίτερες στερήσεις, δίνοντάς τους άπλετη στοργή και αγάπη.

Η αδυναμία της παρέμενε πάντα η Λένα, γεγονός που δεν περνούσε απαρατήρητο από τη μικρή αδελφή της. Η Λένα, αν και μεγαλύτερη, ήταν πάντα αυτή που είχε περισ-

σότερη ανάγκη από φροντίδα και προστασία. Κι ήταν αυτή που ήταν όλη μέρα σπίτι με τη μάνα, χωρίς να χρειάζεται να διαβάσει, να γράφει ή να κάνει οποιαδήποτε άλλη δουλειά.

Όταν γεννήθηκε, η Λένα ήταν ένα υγιές, στρουμπουλό μωρό. Μια μέρα –ήταν τότε έξι μηνών– που την είχε πάρει η μάνα της μαζί στο χωράφι, ακούμπησε κατά λάθος το τσουβάλι με το φυτοφάρμακο, έτριψε τα ματάκια της και μολύνθηκε. Αναγκάστηκαν οι γονείς της να πάνε άρον άρον στην Αθήνα, για να βρουν τους καλύτερους γιατρούς, αλλά ήταν ήδη αργά. Το παιδί έχασε οριστικά την όρασή του μέσα σε δυο μέρες. Από τότε, η κυρα-Σοφία, υποφέροντας από τύψεις, δεν την άφηνε λεπτό από κοντά της.

Κάποιες στοιχειώδεις γνώσεις η Λένα τις είχε αποκτήσει από τη μητέρα της. Εκείνη της διάβαζε βιβλία, τη μάθαινε ιστορία, φυσική, μαθηματικά, χρησιμοποιώντας τα βιβλία της μικρής κόρης της. Κάθε βράδυ, για να κοιμηθεί, της διάβαζε αποσπάσματα από την Καινή Διαθήκη. Για τη Λένα, η ζωή του Ιησού ήταν καλύτερη από κάθε παραμύθι. Όσο μεγάλωνε και καταλάβαινε περισσότερο, ζητούσε από τη μητέρα της να της διαβάσει συνέχεια το ίδιο Ευαγγέλιο. Τόσο πολύ, που πλέον το είχε μάθει απέξω: *Τω καιρώ εκείνω... ο Ιησούς είδεν άνθρωπον τυφλόν εκ γενετής...* Ακόμα και τώρα η Λένα, βαθιά μέσα της, χωρίς να το παραδέχεται σε κανέναν, ήλπιζε σε ένα παρόμοιο θαύμα.

Η Κατίνα πήγε κανονικά στο σχολείο, μέχρι την τρίτη τάξη του Γυμνασίου. Εδώ κι ένα χρόνο, που τα παράτησε, δούλευε σε μια μοδίστρα στο Ναύπλιο και μάθαινε την τέχνη. Η αλήθεια ήταν πως έπιαναν τα χέρια της κι έβγαζε ένα ικανοποιητικό χαρτζιλί, ώστε να βοηθάει οικονομικά

και στο σπίτι. Το όνειρό της ήταν να φύγει και να πάει στην Αθήνα, να γίνει μοντελίστ και να μπει στους κύκλους της υψηλής κοινωνίας. Το μικρό χωριό την έπνιγε, δεν το άντεχε. Είχε βαρεθεί τη ζωή της μέσα στο σπίτι, τη ζωή της με την τυφλή αδελφή που κολλούσε πάνω της σαν τσιμπούρι, προσπαθώντας να ζήσει μέσα από τη δική της ζωή, να δει μέσα από τα δικά της μάτια.

Για τη Λένα, από την άλλη, το χωριό αυτό ήταν ο παράδεισός της. Από πολύ μικρή είχε μάθει να κατεβαίνει μόνη της στην παραλία – απείχε ελάχιστα από το σπίτι τους. Καθόταν στην άκρη του μόλου με τις ώρες. Η θάλασσα ικανοποιούσε τις αισθήσεις της – τη μύριζε, την άκουγε, τη γεύονταν, την άγγιζε – και ξυπνούσε τα συναισθήματά της. Την ένιωθε σαν τη μητέρα της μάνας της. Εκεί έβρισκε θαλπωρή και ασφάλεια. Η θάλασσα ήταν η ζωή της, το φυσικό περιβάλλον της. Από τριών χρονών παιδάκι κολυμπούσε μόνη της με μεγάλη άνεση. Στα δεκαοχτώ της, ήταν πλέον δεινή κολυμβήτρια κι έβαζε κάτω στο κολύμπι πολλούς συγχωριανούς της. Μέσα στο νερό, η αναπηρία της εξαφανιζόταν. Όταν κολυμπούσε, η Λένα δεν ένιωθε απλώς ένα κορίτσι σαν όλα τα άλλα: ένιωθε δυνατότερη και καλύτερη. Και ήταν.

Το καλοκαίρι ήταν η αγαπημένη της εποχή. Μπορούσε να βρισκείται συνεχώς έξω από το σπίτι, στην αυλή, και να απολαμβάνει τους ήχους και τις μυρωδιές. Και φυσικά μπορούσε κάθε μέρα να κολυμπάει στη θάλασσα. Τα απογεύματα μαζεύονταν τα παιδιά έξω στο δρόμο κι εκείνη ρουφούσε τις κουβέντες τους με απληστία. Όταν άκουγε τη φωνή του Λουκά, τολμούσε να βγει και να καθίσει μαζί τους.

Όσο ήταν ο Λουκάς εκεί, κανείς δεν αποκοιτούσε να την πειράξει ή να την κοροϊδέψει.

Ήταν ένα χρόνο μεγαλύτερός της και υπήρχε στη ζωή της από τότε που θυμόταν τον εαυτό της. Έμενε δυο σπίτια παραπέρα από το δικό της· οι γονείς του είχαν το μπακάλλικο του χωριού. Πολύ καλοί άνθρωποι κι αυτοί, πολύ καλό παιδί κι ο μοναχογιός τους. Ήταν ο καλύτερος φίλος της, ο μόνος που της έδειχνε συμπάθεια από τότε που ήταν μικρά παιδιά, χωρίς να της δείχνει οίκτο. Μαζί του πήγαινε βόλτες, μαζί του κολυμπούσε, μαζί του συζητούσε με τις ώρες για όλα τα θέματα που απασχολούσαν τα παιδιά της ηλικίας τους. Τον αγαπούσε αλλά ποτέ δεν του το ομολόγησε.

Αυτός ήταν ο κόσμος της Λένας της τυφλής: μικρός, απλός και όμορφος. Ένας κόσμος από μυρωδιές και ήχους, με μορφές που πλάθονταν στο μυαλό της πηγάζοντας από τις άκρες των δακτύλων της. Στα δεκαοχτώ της χρόνια είχε αποδεχτεί πλήρως την ιδιαιτερότητά της, είχε μάθει να ζει με αυτήν κι ήταν μια ισορροπημένη και χαρούμενη κοπέλα. Έκανε όνειρα, όπως όλα τα κορίτσια της ηλικίας της, και έλπιζε κάποτε να βγουν αληθινά.

«Είστε έτοιμες, κορίτσια μου; Να πηγαίνουμε, ελάτε. Αν αργήσουμε κι άλλο, δε θα βρούμε στασιδί ελεύθερο».

Η κυρα-Σοφία στεκόταν ήδη στην πόρτα με την τσάντα της στο χέρι. Η Λένα ακολούθησε τη φωνή της μητέρας της και πήγε και στάθηκε δίπλα της. Η Κατίνα, όμως, ήταν άφαντη.

«Κατίνα, παιδί μου, πού είσαι; Θ' αργήσουμε, δεν ακούς;»

«Άκουσα, μητέρα, μη φωνάζεις! Προσπαθώ να βάλω την κορδέλα μου, πηγαίνετε εσείς και θα 'ρθω μόλις ετοιμαστώ», ακούσθηκε η φωνή της μικρής από το μπάνιο.

«Αυτό δε γίνεται! Όλες μαζί θα πάμε, όπως πάντα. Οικογένεια είμαστε! Κι εσύ δε χρειάζεται να στολιζέσαι έτσι για την εκκλησία, παιδί μου. Πόσες φορές θα σας πω ότι ο Θεός βλέπει μόνο την ψυχή μας κι όχι την εμφάνισή μας;»

«Αυτά τα λες στη Λένα για να την παρηγορήσεις, μητέρα! Εγώ δεν μπορώ να εμφανιστώ απεριποίητη στην εκκλησία, όπου είναι μαζεμένο όλο το χωριό! Εσύ δεν έλεγες πως όπου να 'ναι θα πρέπει να ψάχνω για γαμπρό; Πρέπει λοιπόν να κάνω καλή εντύπωση!»

«Δεν εννοούσα να βρεις γαμπρό στην εκκλησία, Κατίνα! Εκεί πηγαίνουμε γι' άλλο σκοπό. Τι λόγια είναι αυτά που λες, κορίτσι μου;» Η κυρα-Σοφία είχε πλησιάσει έξω από την πόρτα του μπάνιου και μιλούσε πλέον χαμηλόφωνα, στην προσπάθειά της να προσπατέψει τη Λένα από αυτή τη συνομιλία. Εκείνη, όμως, είχε ήδη βγει από το σπίτι και περιμένε στην αυλόπορτα.

«Ορίστε, τι κατάλαβες τώρα; Την πλήγωσες την αδελφή σου. Είναι δυνατόν να λες τέτοια πράγματα μπροστά της; Πολύ με απογοητεύεις, παιδί μου...»

«Καλά, καλά. Εσύ νομίζεις ότι δεν τα καταλαβαίνει από μόνη της, ε; Τυφλή είναι μητέρα, όχι χαζή! Λες να μην ξέρει πως δεν πρόκειται να γυρίσει ποτέ κανείς να την κοιτάξει; Φαντάζεσαι πως περιμένει τον πρίγκιπα καβάλα στο άλογο να έρθει να την πάρει; Σε πληροφορώ πως το έχει πάρει μια χαρά απόφαση πως δε θα παντρευτεί ποτέ».

«Και είμαι σίγουρη πως έχεις συμβάλει κι εσύ, του λό-

γου σου, σε αυτό! Πόσο άδικη είσαι με την αδελφή σου!»

«Δεν είμαι άδικη, απλώς, λέω τα πράγματα όπως είναι». Η Κατίνα έπαψε να κοιτάει το είδωλό της στον καθρέφτη και στράφηκε προς τη μητέρα της. Χαμήλωσε κι άλλο τον τόνο της φωνής της και της είπε σοβαρά: «Τη βλέπω και τη βλέπεις. Ποιος φυσιολογικός άνθρωπος θα θελήσει να την κάνει μάνα των παιδιών του; Εκτός...»

«Εκτός; Εκτός κι αν τι; Τι πήγες να πεις;»

«Εκτός κι αν είναι κι αυτός τυφλός! Αλλά, δυστυχώς, εδώ στο χωριό δεν έχουμε κανέναν. Άντε, πάμε, έτοιμη είμαι».

Η Κατίνα προσπέρασε τη μητέρα της και βγήκε πρώτη από το σπίτι, ανεμίζοντας τα φρεσιολογμένα μακριά μαλλιά της. Ναι, ήταν αναμφισβήτητα πολύ όμορφο κορίτσι, λυγερόκορμη σαν ελαφάκι. Τα προξενιά είχαν ήδη αρχίσει να φτάνουν στη μάνα της κι ας ήταν μόνο δεκάξι χρονών.

Εκείνη, βέβαια, δεν είχε σιοπό να παντρευτεί κανέναν συγχωριανό της και να θαφτεί για πάντα στο χωριό. Της άρεσε να φλερτάρει με συνομήλικά της ή και μεγαλύτερα αγόρια αλλά είχε αποφασίσει να μη δεσμευτεί με κανένα. Εκείνη θα παντρευόταν σίγουρα κάποιον πλούσιο Αθηναίο όταν θα ερχόταν η κατάλληλη στιγμή. Μπορεί να χτυπούσε η καρδούλα της πιο γρήγορα και να σφιγγόταν το στόμαχί της κάθε φορά που αντίκριζε τα πράσινα μάτια του Λουκά, αλλά σε καμιά περίπτωση δεν ήταν διατεθειμένη να διαδεχτεί τη μητέρα του στο ρόλο της μπακάλισσας του χωριού. Εξάλλου, όταν θα πήγαινε στην Αθήνα, ήταν σίγουρη πως θα γνώριζε εξίσου ψηλούς και γοητευτικούς άντρες και μάλιστα πολύ πιο πλούσιους.

Βγαίνοντας η Κατίνα στην αυλή, έπιασε την αδελφή της

αγκαζέ κι ανηφόρισαν μαζί προς την εκκλησία. Όταν ήταν έξω από το σπίτι, φερόταν στη Λένα προστατευτικά. Της άρεσε να βλέπουν όλοι πόσο καλή ήταν με την καημένη την αδελφή της και, βέβαια, επιζητούσε την αναπόφευκτη σύγκριση που την ανέβαζε ακόμα περισσότερο στα μάτια των θαυμαστών της. Ή, τουλάχιστον, έτσι πίστευε.

Η κυρα-Σοφία περπατούσε ακριβώς πίσω τους, με το μυαλό της σταματημένο στα τελευταία λόγια της μικρής της κόρης «εκτός κι αν είναι κι αυτός τυφλός». Τις προάλλες, κάτι είχε πει η κυρα-Μαρία, η παπαδιά, για μια μακρινή ξαδέλφη της στην Αθήνα, που είχε ένα τυφλό παιδί. Εκείνος ήταν είκοσι πέντε χρονών παλικάρι και τυφλός εκ γενετής, της είχε πει. Όμως, η ξαδέλφη της παπαδιάς είχε αρκετά χρήματα κι είχε στείλει το παιδί στο ειδικό σχολείο, όπου είχε μάθει να διαβάζει με την καινούργια μέθοδο για τους τυφλούς. Τώρα, μάλιστα, δούλευε στην οικογενειακή επιχείρησή τους κι έβγαζε και ο ίδιος πολλά χρήματα. Δε θα ήταν μια καλή τύχη για το Λενάκι;

Τότε δεν είχε δώσει σημασία στα λόγια της παπαδιάς, τώρα, όμως, που το ξανασιεφτόταν, γιατί όχι; Γιατί να στερήσει από την κόρη της τη μοναδική ίσως ευκαιρία που είχε να φτιάξει μια δική της οικογένεια; Από την άλλη, της μάτωνε την καρδιά η σκέψη πως θα έπρεπε να την αποχωριστεί και να ζήσει μακριά της.

Έδιωξε τις στενόχωρες σκέψεις από το μυαλό της και μπήκε μαζί με τα κορίτσια στην εκκλησία. Σήμερα κιόλας θα πήγαινε από την παπαδιά για να μάθει περισσότερες λεπτομέρειες για τον νεαρό.

Εκείνο το απόγευμα κάθονταν οι δυο τους στο μόλο, πάνω στα δίχτυα των ψαράδων. Της είχε προτείνει ο Λουκάς να καθίσουν να απολαύσουν το ηλιοβασίλεμα. Η Λένα μύριζε τον αέρα, ανάσαινε την αλμύρα της θάλασσας και ρουφούσε τα λόγια του με ακόρεστη δίψα.

«Μακάρι να μπορούσες να το δεις, Λενιώ....» της είπε εκείνος. «Το βλέπω, Λουκά. Το βλέπω μέσα από σένα. Εσύ είσαι τα μάτια μου».

Ο Λουκάς και η Λένα, η τυφλή φίλη του, αγαπιόντουσαν από παιδιά. Ονειρεύονταν να παντρευτούν και να ζήσουν ευτυχισμένοι στο χωριό τους. Αλλιώς όμως τα' φερε η τύχη...

Τριάντα χρόνια αργότερα, οι ίδιοι πρωταγωνιστές θα ξανασυναντηθούν κάτω από πολύ ιδιόμορφες συνθήκες, σε διαφορετικούς ρόλους αυτή τη φορά. Άραγε, άντεξε στο χρόνο εκείνη η αγάπη;

*Μια συγκλονιστική ιστορία αγάπης,
έρωτα και πάθους, μέσα από δυο μάτια
που δεν είδαν ποτέ το φως του ήλιου.*

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗ 1, 106 79 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-453-508-8

9 789604 535088